

ikke i en grad, så det dækker de meget store udgifter, der er ved byfornyelse.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, hvor meget der skyldes fortidens synder. Selvfølgelig er det fortidens synder i en eller anden grad, men det ændrer jo ikke ved, at hvis vi gerne vil gøre noget nu og her i maj måned eller i juni måned eller i september måned i året 1998, så er det jo ikke de nuværende beboere, der skal betale en så voldsom pris, som de ville komme til, hvis man fjernede byfornylsesloven og de penge, der ligger bag den.

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg vil blot lige korrigere ministeren. Jeg talte ikke om, hvorvidt Socialdemokratiet var demokratisk eller ej – det tror jeg partierne her i Folketinget er – men jeg oplever tit Socialdemokratiet som centralistiske og ikke så decentrale.

Men jeg er da glad for at høre, at ministeren siger, det står i Socialdemokratiets partiprogrammer, at man værner meget om det kommunale selvstyre og det decentrale styre, vi har i Danmark. Det synes jeg ikke altid vi oplever, men vi kunne måske få det første eksempel fra den nye regering her ved regeringens forhandlinger med kommunerne. Det glæder jeg mig til at se.

Aase D. Madsen (DF):

Som jeg forstår ministeren, siger ministeren, at når vi nu laver de her byfornyelser, er vi faktisk i år 0, og så er den saga blot. Den er færdig, for som boliglovgivningen altså er indrettet i øjeblikket, skal vi bare sige: Nå, men vi byforny og byforny og byforny fremefter. Eller mener boligministeren, at man kan lave en lovgivning, således at man ikke behøver tage så store hug, og således at man kan vedligeholde kontinuerligt for fremtiden?

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Jeg mener, vi har en glimrende byfornylseslov, og jeg glæder mig over, det er et bredt flertal, der står bag den.

Jeg glæder mig også over, at der i år er afsat 2 mia. kr. til byfornyelse – jeg havde gerne set, det var noget mere, men det var så ikke muligt ud fra nogle politiske og økonomiske vurderinger – og det er jo et udtryk for, at der faktisk er støtte til byfornylsesloven, og det er en erkendelse af, at selv om vi har en relativt god boligstandard, er der stadig væk mange boliger, der er byfornylsesværdige, hvis man kan sige

det sådan. Der er faktisk knap 230.000 mennesker, der bor i lejligheder, hvor der ikke er toilet, og hvor der ikke er varmt vand. Og jeg tror jeg ikke, at Dansk Folkepartis ordfører kunne tænke sig at bo i sådan en lejlighed, uanset hvor mange år man havde boet der, og uanset hvor romantiske forestillinger man har om det nærområde.

Der er altså brug for løbende systematisk byfornyelse. Selvfølgelig er der også brug for at kigge på, om det private boligbyggeri på anden vis kan bringes i balance. Vi har den omkostningsbestemte husleje, som er et glimrende instrument til løbende at sætte penge af til vedligeholdelse og få gjort boligerne bedre.

Men det, der var fru Aase D. Madsens udgangspunkt i denne diskussion, var, at Dansk Folkeparti var imod byfornylsesloven. Ergo er Dansk Folkeparti imod, at vi fra det offentlige side investerer i bybevaring og byfornyelse, og det betyder, at beboerne selv betaler fuldt og helt, eller også skal der ikke gøres noget ved det.

Det er det, der står tilbage, og det synes jeg faktisk er prisværdig klart, og det kunne jeg sådan set godt ønske mig at flere end dem, der nu er til stede her i Folketinget i dag, hørte, fordi det er en meget, meget afslørende politisk tilkendegivelse af, at der altså er nogle mennesker, der skal bo dårligt.

Aase D. Madsen (DF):

Så er vi herne ved diskussionen: Skal vi tage skatteydermidler til det, eller skal vi lade lejerne selv? Det mener ministeren, men det mener vi måske ikke. Vi mener måske, der kan findes andre muligheder i en rimelig boliglovgivning, således at det bliver lejermidler, der går til byfornyelse, så man selv ude i de forskellige ejendomme mere eller mindre kan bestemme, hvad vores penge skal gå til.

Hvorfor må man ikke få selvbestemmelse ude omkring i ejendommene? Det må man ikke. Man må ikke selv opbygge disse midler, der eventuelt kunne »byforny« i en mindre grad, end der gøres ved en stor, fin statslig ordning.

Så boligministeren kan sige ølse for og ølse bag, at nu vil vi sætte huslejerne op, og det er det, boligministeren er ved at prøve på at få Dansk Folkeparti i gyngen med, men det får boligministeren altså ikke.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.